*זובו של זב ורוקו ושכבת זרעו ומימי רגליו ודם הנדה מטמאין בין במגע בין במשא ודלמא ה"נ לפי שא"א בלא צחצוחי זיבה, א"כ לתנייה גבי זובו מ"ש דקתני לה גבי רוקו אלא משום דאתי מרוקו. א"ל רב אחא מדפתי לרבינא והא האי תנא לא דריש דיו ואע"ג דלא מפריך ק"ו *דתניא מפץ במת מניין ודין הוא ומה פכין קטנים שטהורים בזוב מטמא במת, מפץ שמטמא בזוב אינו דין שיטמא במת וקמייתי לה בין לטומאת ערב בין לטומאת שבעה ואמאי אימא אהני ק"ו לטומאת ערב ואהני דיו לאפוקי טומאת שבעה, א"ל כבר רמא ניהליה ר"נ בר זכריה לאביי וא"ל אביי: תנא ממפץ בשרץ מייתי לה והכי קתני מפץ בשרץ מניין ודין הוא ומה פכין קטנים שטהורים בזוב טמאין בשרץ, מפץ שטמא בזוב אינו דין שיהא טמא בשרץ, ואלא מפץ במת מניין נאמר °בגד ועור בשרץ ונאמר °בגד ועור במת, מה בגד ועור האמור בשרץ מפץ טמא בו אף בגד ועור האמור במת מפץ טמא בו *מופנה, דאי לא מופנה איכא למפרך מה לשרץ שכן מטמא בכעדשה תאמר במת שאין מטמא בכעדשה אלא בכזית לאיי אפנויי מופנה מכדי שרץ אתקש לשכבת זרע דכתיב °או איש אשר תצא וגו' וסמיך ליה או איש אשר יגע בכל שרץ וכתיב ביה בשכבת זרע °וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע, בגד ועור דכתב רחמנא בשרץ למה לי ש"מ לאפנויי, ואכתי מופנה מצד אחד הוא, הניחא למ"ד *מופנה מצד אחד למידין ואין משיבין שפיר, אלא למ"ד *למידין ומשיבין מאי איכא למימר? דמת נמי אפנויי מופנה מכדי מת אתקש לשכבת זרע דכתיב °והנוגע בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממנו וגו' וכתיב ביה בשכבת זרע °וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע בגד ועור דכתב רחמנא במת למה לי ש"מ לאפנויי והוי מופנה משני צדדין, הניחא למ"ד *דון מינה ואוקי באתרא אלא למ"ד דון מינה ומינה מאי איכא למימר? אמר רבא אמר קרא °וכבסתם בגדיכם ביום השביעי כל טמאות שאתם מטמאין במת לא יהו פחותין משבעה: תהא שן ורגל חייב ברשות הרבים מקל וחומר ומה קרן שברשות הניזק אינו משלם אלא חצי נזק ברשות הרבים חייבת, שן ורגל שברשות הניזק משלם נזק שלם אינו דין שברה"ר חייב, אמר קרא °ובער בשדה אחר *ולא ברה"ר, מידי

זובו של זב · וכולהו הנך מפרש בפ' דם הנדה (נדה דף נה:) דמטמאו במשא: **א"כ לתני** · ש"ז גבי זוב: **דאתיא מרוקו** · כדגמרינן לעיל מה טהור בטהור כו': **מפץ במת מניין** · שמטמא לפי שנאמר במת גבי מדין "וכל בגד וכל כלי עור וגו'" (במדבר לא) וזה אינו לא בכלל בגד ולא בכלל עור ולא בכלל כלי עץ מניין שאפי' הוא מטמא באהל המת: **פכין קטנים טהורים בזוב** · בכל טומאותיו דכלי חרס אין מטמא אלא מאוירו ומתוך שפיו שלו צר אין יכול להכניס אצבעו לתוכו ולמדרס נמי לא חזי ובהיסט נמי להכי אפקיה רחמנא להיסט כלי חרס בזוב בלשון מגע דכתיב (ויקרא טו) (*וכל כלי) חרס אשר יגע בו הזב וגו' ומהכא נפקא לן דזוב מטמא בהיסט למימר דכל שאינו ראוי לטמא במגעו אינו מטמא בהסיטו: **מטמא באהל המת** · דכתיב (*שם יט) וכל כלי פתוח וגו' ואי זהו כלי שטומאתו קודמת לפתחו הוי אומר זה כלי חרס וכתיב טמא הוא ואפי' פיו צר הרי הוא ראוי להאהיל עליו: **מפץ שמטמא בזוב** · שראוי למשכב וכתיב המשכב אשר ישכב וגו' (שם טו): **וקמייתי ליה** · מפץ שיהא טמא במת ז' ימים כשאר כלים שבאהל המת: **ליפני דיו למעוטי מטומאת שבעה** · דהא זב לא מטמא ליה במשכבו אלא טומאת ערב: **תנא ממפץ בשרץ מייתי ליה** · מפץ במת, ובג"ש כדלקמן נאמר בגד ועור כו' ולאו בק"ו מזוב כדאמרת, והך משנה ה"ק מפץ בשרץ מנא ליה ואית דגרסי תנא מפץ בשרץ מייתי כלומר והאי תנא מפץ בשרץ הוא דמייתי בק"ו מזוב ולטומאת ערב ולא מפץ במת: **טמא בשרץ** · דשרץ מטמא בכעדשה וראוי הוא ליכנס בפי פך קטן: **הניחא למ"ד דון מינה ואוקי באתרא** · איכא למימר דלא איצטריכא "בגד ועור" דמת אלא לאפנויי דגמרינן לה מש"ז לקבולי טומאת מת ומוקמינן טומאת מת באתרא מה בשאר כלים טומאת שבעה אף גבי מפץ טומאת ז': **אלא למ"ד דון מינה ומינה** · דמילתא דילפינן ליה ממילתא אחריתי לכל מילי דייניגן ליה מינה, מפץ במת לטומאת שבעה מנלן (השתא בגד ועור דמת איצטריך) בהי [משכב הוה גמר] אמינא טומאת ערב הוא דאית ליה: **וכבסתם בגדיכם וגו'** · וגזירת הכתוב הוא דלא אמרינן ביה דון מינה ומינה:

חלי

מפץ במת כו' · הא דאמרינן בכל דוכתין (נדה מט. סוכה כ.) כל המטמא מדרס מטמא טמא מת מהכא נפקא:

ומה פכין קטנים שטהורין בזוב · שאין יכול ליגע בהם בתוכם מפני שפיהם צר ובהיסט נמי לא מטמא כדפירש בקונט' מה שבא לכלל מגע בא לכלל היסט ושאין בא לכלל מגע כו' ואע"פ שראוי לנגיעת שער הזב לא מטמא (א)משום דבעינן ראוי לנגיעת בשר דטומאת שער נפקא לן מבשר הזב וא"ת דבפרק קמא דנדה (דף ה:) אמרינן דכלי חרס המוקף צמיד פתיל הניצול באהל המת אין ניצול במעת לעת שבנדה ובהנזקין (גיטין דף סא:) נמי פריך בסופו וניחוש שמא תסיטם אשתו נדה אלמא משמע דמטמא בהיסט אע"ג דאין בא לכלל מגע ואור"ת דצמיד פתיל בא לכלל מגע חשבינן ליה מפני שעומד להפתח ואע"ג דגבי קולית נבילה אמר בהעור והרוטב (חולין דף קכו:) דמהוסר נקיבה כמחוסר מעשה דמי ואע"ג שחשב עליה לנקבה אין מטמא במשא דהתם סתמא אין עומדת לנקיבה אלא ע"י מחשבתו אבל צמיד פתיל סתמו עומד להפתח וא"ת מה לפכין קטנים שכן מטמא מאוירן [א] שיכול לתלות שער של מת בפיהן ובסמוך נמי דייניגן ק"ו מפכין קטנים דמטמא בשרץ ואם כן בכעדשה נמי יכול ליכנס בפיו וי"ל כלי עץ יוכיחו מה לשאר כלים שכן נעשין אב הטומאה תאמר במפץ כו' פכין קטנים יוכיחו וא"ת מפכין גדולים מני גמר דלא מטמא מדרס כדנפקא לן בפרק ר' עקיבא (שבת פד: ושם) דכלי חרס אין מטמא מדרס ומטמא טמא מת ושמא ניחא ליה למינקט פכין קטנים שטהורין מכל טומאת זב:

שטהורין בזוב · תימה מנ"ל שלא יטמא במטייכות הזוב נהי דבשער הזוב לא מטמא הנ"מ בשער שמבשר הזב גופיה נפקא לן טומאת שער הלכך בעינן ראוי לנגיעת בשר אבל רוקו דכתיב ביה בהדיא וכי ירוק הזב בטהור פשיטא דלא בעינן ביה ראוי לנגיעת בשר:

מפץ שמטמא בזוב כו' · וא"ת כלי חרס המוקף צמיד פתיל יוכיח שמטמא בזוב בהיסט כדפי"ל וטהור במת ואומר ר"ת דלא שייך למימר יוכיח מצמיד פתיל שהרי כענין שמטמא בזוב היה מטמא במת דמה שמטמא בהיסט זהו משום דהוי כמו שהזב נגע בתוכו כדאמרינן (ת"כ פרשה מצורע) איזהו מגע שהוא ככולו הוי אומר זה הסיטו ובמת נמי אם היה כזית מן המת בתוכו היה טמא: **וקמייתי** ליה בין לטומאת ערב בין לטומאת שבעה · תימה דמה טומאת שבעה שייכא ביה דלית ליה טהרה במקוה כדאמרינן בפרק ר' עקיבא (שבת דף פד:) ואין לומר דין טומאת שבעה קאמר כלומר שנעשה אב הטומאה כדין דבר שמטמא טומאת שבעה הא כיון דלית ליה טהרה במקוה °אין נעשה אב הטומאה כדמוכח בסוף עירובין (דף קד:) וי"ל דהאי ק"ו נמי מהכי לפשוטי כלי עץ המיוחדים למדרס שטמא במת ומייתי להו לטומאת שבעה א"נ הברייתא מיירי בכל מפצים בין מפץ של עץ שיש לו טהרה במקוה בין מפץ של שיפה וגמי ובמסכת שבת (דף פד.) פריך ממפץ של שיפה וגמי והכא פריך ממפץ של עץ: **ש"מ** מופנה משני לצדדין · תימה למה לי גז"ש כיון דאיתקש מת לשכבת זרע וש"ז לשרץ דבכל התורה כולה למידין למד מן הלמד חוץ מן הקדשים *) וי"ל דעל כרחך לאו לכל מילי גמרי מהדדי לא מהיקישא ולא מגזירה שוה כדאשכחן בריש פרק שני דחולין (דף לו:) גבי הכשר דחד לטומאת מת וחד לטומאת שרץ וצריכא ומדאיצטריך ג"ש הוא דשמעינן דלכל מילי לא גמירי מהדדי כי אם לגבי הך דהכא ובסוף פרק במה אשה (שבת דף סד.) לרבות דבר הבא מזנב הסוס ומזנב הפרה שענין אחד הם לטמא בשניהם וכן ידות הכלים והאוכלים דילפינן בהעור והרוטב (חולין דף קיח.) לא מצריך תרי קראי למת ולשרץ: **אמר** קרא וכבסתם בגדיכם · וא"ת ולילף מק"ו כדמעיקרא וי"ל דאטומאה דכתיב בהדיא משמע ליה קרא והשתא דילפינן מה בגזירה שוה אע"ג דשרץ גופיה גמרינן מקל וחומר ככתוב בהדיא חשיב ביה:

עט א מיי' פ"א מהל' מטמאי משכב ומושב הלכה יב סמג עשין רמא רמג :

פ ב מיי' שם הלכה יד :

פא ג מיי' שם הל' ח :

פב ד ה מיי' פ"א מהל' כלים הלכה יג ופכ"ג הלכה א :

פג ו מיי' פ"ה מהלכות טומאת מת הלכה א סמג עשין רלא :

רבינו חננאל

בימים שרואה בהן הזוב דחייש לצחצוחי זיבה אבל זב בימי ספירו וליכא למיחש משום צחצוחי זיבה לא אלא האי תנא הוא דתנן למעלה מהן זובו של זב ורוקו ושכבת זרעו ומימי רגליו ודם הנדה שמטמאין במגע ובמשא דדייקינן משום דאתנייא גבי רוקו ולא קתני ליה גבי זובו ש"מ דמרוקו מרבה ומייתי ליה וקתני בין במגע בין במשא · אמר ליה ר' אחא מדפתי לרבינא והא האי תנא דלא דריש דיו אע"ג דלא מפריך ק"ו דתניא מפץ במת מנין ודין הוא ומה פכין קטנים שטהורין בזוב טמאין במת מפץ שמטמא בזוב דין הוא שיהא טמא במת וקתני לה בין לטומאת ערב ובין לטומאת ז' ואמאי להני ק"ו לטומאת ערב ולהני דיו למעוטי מטומאת ז' פי' פכים קטנים כלי חרש ענולין שאין בהן לא שכיבה ולא ישיבה דגרסי' במסכת שבת פ' אמר ר' עקיבא ומדרס כלי חרש מנא לן דטהור אמר חזקיה דאמר קרא ואיש אשר יגע במשכבו מקיש משכבו לו מה הוא אית ליה טהרה במקוה אף משכבו דאית ליה טהרה במקוה לאפוקי כלי חרש דלית ליה טהרה במקוה · מתיב ר' אילעא מפץ במת מנין ודין הוא ומה פכים קטנים שטהורין בזוב טמאין במת כו' · רבא אמר מדרס כלי חרש דטהור מהכא וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הא יש צמיד פתיל עליו טהור מאי לאו דיחדינהו לאשתו נדה וקאמר רחמנא טהור · ותנינן בתורת כהנים וכל אשר ישב עליו הזב יטמא יכול כפה סאה או תרקב ישב עליה יהא טמא ת"ל אשר ישב עליו המיוחד לישיבה פרט לזה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו נתברר תורת פכין קטנים · וכתב במת וכל בגד או עור וכל מעשה עזים וכל כלי עץ תתחטאו וכתיב נמי במת וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל וגו' והוא מפורש בשחיטת חולין אחרית פ"א איזהו כלי שטמאה קודמת לפתחו כלומר שטומאתו מאויר הוי אומר זה כלי חרש הרי למדנו שפכין קטנים טהורין במדרס זב וטמאין במת וילפינן למפץ מינייהו ומה פכין שטהורין בזוב טמאים במת מפץ שהוא מכלל משכב ומושב וטמא בזוב כשאר כל משכב ומושב אינו דין שיהא טמא במת בק"ו אם המפץ הזה מטמא בזוב שהוא קל על אחת כמה וכמה שיטמא במת שהוא חמור שאפילו פכין קטנים טמאין במת כדאמרינן ועמדה כי המפץ טמא במת סתם כשאר טמאות שבו ומצאנו בתחלת מסכת אהלות במשנה כלים הנוגעים במת או בכלים הנוגעין במת טמאין טומאת ז' כלים בכלים וכלים אחרים בהן טמאין טומאת ערב נמצא טומאת המפץ לכאורה אם הוא נגע במת או בכלים שנגעו במת טמא טומאת ז' ואם נגע שלישי [בו טמא] טומאת ערב כטומאת כל הכלים אמאי כיון דמפץ במת מן הזוב למד נדין בו דיו לבא מן הדין להיותו כנדון והוא המפץ במת והוא המפץ בזוב מה מפץ בזוב טומאת ערב שאין טומאת כלי בזוב טומאת ז' אף מפץ במת טומאת ערב ולא טומאת ז' ופרק' מפץ במת בגזירה שוה למד ממפץ בשרץ . השרץ למד מן הזוב בק"ו והכי קאמר מפץ בשרץ מנין ודין הוא ומה פכין קטנים שטמאין בזוב טמאין בשרץ שנאמר וכל כלי חרש אשר יפול מהם אל תוכו וגו' מפץ שטמא בזוב שנאמר כל המשכב דין הוא שיהא טמא בשרץ דליכא הכא דין דיו דתרווייהו ליכא בכלים המטמאין בהן טומאת ז' ואחרי שלמד השרץ מן המפץ מן הזוב בק"ו חזר ולמד המת מן השרץ טומאת מפץ בגזירה שוה ולא בק"ו והוא מפורש *) בפ' איזהו מקומן של זבחים בתחילתו כי דבר הלמד בק"ו דין הוא שילמד בגזירה שוה והכא למד [בג"ש] נאמר במת וכל בגד וכל עור וגו' ובשרץ כתיב או בגד או עור או שק וגו' מה בגד ועור האמורין בשרץ מפץ טמא בו אף בגד ועור האמורין במת מפץ טמא בו וחזרנו להקשות על זה הדרך ולומר אם כן הוא דבר ברור הוא כי הלמד בגזירה שוה מופנה צריך להיות הדבר ההוא הלמד והמלמד שאם הוא מופנה בצד אחד לבדו ובצד אחד צריך קרא לגופו אמר רב יהודה אמר שמואל משום ר' ישמעאל לרבנן למדין ומשיבין מופנה משני צדדין לדברי הכל למדין ואין משיבין ואלו הדברים מבוארין במסכת נדה פ' המפלת חתיכה באר היטב ואוקים' דמופנה משני צדדין הוא כי בגד ועור הכתוב בין בשרץ בין במת מופנה הוא ואין צריך כלל ודבריו פשוטין הן . כי השרץ איתקש לשכבת זרע דכתיב או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע וכתיב או איש אשר יגע בכל שרץ וכתיב בשכבת זרע וכל בגד או עור וגו' דמת נמי מופנה הוא מכדי כתיב והנוגע בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע הנה איתקש טמא מת לשכבת זרע וכתיב בשכבת זרע וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע בגד ועור דכתב רחמנא במת למה לי ש"מ לאפנויי ולמדנו כהמפץ במת טמא והוא טומאת ז' . תוב אקשי' הניחא למאן דאמר דון מינה ואוקים באתרא אלא למאן דאמר דון מינה ומינה מאי איכא למימר ועיקר זו השמועה היא בפ' אחרון במנחות והביאוה [אגב] גררה בשחיטת

שבת פד [נ"ל וכלי]

[נ"ל במדבר יט]

שבת סד.

[שבת קלא. יבמות ע:]

רש"ל מ"ז ועי' רש"א

[יבמות עח: וש"נ]

[לעיל כה:]

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ומה וכו' לא מטמא כדפי' בקונטרס [במס' שבת]:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה ומה כו' (שיכול לתלות שער של מת בפיהן) תא"מ (ועיין בהגהות רש"ש) :

גליון הש"ס

תוס' ד"ה וקמייתי כו' אין נעשה אב הטומאה · עי' פסחים דף יז ע"א תוספות ד"ה רביעי :

אמנו שורות אלו במסגרת
עד פי' רש"י ד"ה תנא ממפץ

"בגד ועור" כתובים
בשרץ, במת, ובשכבת זרע:
ויקרא יא:לב (שרץ)
וכל אשר יפול עליו מהם
במותם יטמא מכל כלי
עץ או בגד או עור או
שק כל כלי אשר יעשה
מלאכה בהם במים יובא
וטמא עד הערב וטהר
במדבר לא:כ (מת)
וכל בגד וכל כלי עור
וכל מעשה עזים וכל
כלי עץ תתחטאו
ויקרא טו:יז (שכבת זרע)
וכל בגד וכל עור
אשר יהיה עליו שכבת
זרע וכבס במים וטמא
עד הערב
שרץ ומת הוקשו לשכבת
זרע: ויקרא כב:ד
איש איש מזרע אהרן והוא
צרוע או זב בקדשים לא
יאכל עד אשר יטהר והנוגע
בכל טמא נפש או איש אשר
תצא ממנו שכבת זרע
(ה) או איש אשר יגע בכל
שרץ אשר יטמא לו...

מנין למפץ במת טמא ז'?
גמר משרץ בגזרה שוה
ע"י מופנה - ויהא ז'
דון מינה ↓ ואוקי באתרא ↓ דמת
אבל
דון מינה ↓ שיהא מפץ טמא
ומינה ↓ יהא רק טומאת ערב
לכן צריך
גזירת הכתוב
"וכבסתם"

נושא/מבנה
מנין שמפץ מקבל טומאת מת
לז' ימים
שלבים בלימוד:
① קו"ח מזב
② גז"ש "בגד ועור"
הכתובים בשרץ ובמת
③ מופנה מב' א'
④ מופנה מב' צדדים
⑤ גזירת הכתוב
"וכבסתם וגו'"

נושא(משנה)/מבנה
△ לראות שהגז"ש
"בגד ועור" מופנה
⌂ "בשרץ" "במת"

נושא/מבנה
◇ הדעות [illegible] שאפשר
[illegible] לפי
קו"ח. בכל א' מגן
[illegible]
"אמר קרא"

---

*) [כדאיתא שבועות י. זבחים מט:]

*) דברי רבינו צ"ע לכאורה דהא בלא"ה כבר אמר ר"י שם דבכל התורה כולה למדין למד מלמד לבד בקדשים וע"ש .